

Cor

Un relat de: [Eric Martinez](#)

Ella netejava cristalls... Els cristalls del gratacel on jo treballava.

El cap havia manat un munt de feina, i la veritat és que jo no tenia ganes de fer-la, preferia dedicar el meu temps a jugar als marcianets a l'ordinador.

Ella va aparèixer, com per art de màgia... Com si un estel baixés a la terra en un dia nuvolat...

Recordo que vaig mirar-la, i a l'hora que netejava el cristall, ella em mirava a mi.

Jo li parlava, però ella no deia res, només somreia...

De cop i volta, un dels cables es va soltar, i la meva amiga es va desestabilitzar de la posició que havia adoptat, deixant sostenida sobre l'aire, una cama, i esforçant-se per arribar al cable que la subjectava a l'edifici.

Observant l'espectacle em vaig impulsar contra la finestra, i abans que el cable és trenques, i ella caigués al vuit de la ciutat atabalada, vaig agarrar la seva mà...

-Agafat fort!

Però ella no deia res, només posava cara de por... Només volia pujar...

Vaig aconseguir ficar-la al meu despatx, i nerviós i complagut de la meva acció vaig dir-li.

-Estàs bé?

Ella va utilitzar un llenguatge de signes per fer-me entendre la gratitud que sentia cap a la meva persona, i un cor... Els dits posicionats com un cor...

Des d'aquell moment, cada matí observo un cor dibuixat a la finestra... Destacat per la humitat de l'alba...

Des d'aquell dia... Sé que és l'amor...